

Poland USA Canada Mexico China

➤ FORMA DOKUMENTOWA - NOWA FORMA CZYNNOŚCI PRAWNYCH	➤ THE DOCUMENT FORM - A NEW FORM OF LEGAL TRANSACTIONS
➤ ODLICZENIE DAROWIZNY W KONTEKŚCIE USTAWY O PODATKU DOCHODOWYM OD OSÓB PRAWNYCH	➤ TAX DEDUCTIBLE DONATIONS IN THE CONTEXT OF THE CORPORATE INCOME TAX ACT
➤ OCHRONA DOMENY INTERNETOWEJ	➤ INTERNET DOMAIN PROTECTION
➤ ODPOWIEDZIALNOŚĆ OSÓB ZARZĄDZAJĄCYCH PRZEDSIĘBIORSTWEM ZA NARUSZENIE ZAKAZU ZAWIERANIA POROZUMIEŃ ANTYKONKURENCYJNYCH	➤ LIABILITY OF EXECUTIVES FOR AN INFRINGEMENT OF ANTICOMPETITIVE ARRANGEMENT-RELATED BANS
➤ NOWELIZACJA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH UMÓW O PRACĘ NA CZAS OKREŚLONY - ZASADY ZATRUDNIANIA PRACOWNIKÓW W OKRESIE PRZEJŚCIOWYM	➤ AMENDMENT TO THE PROVISIONS REGULATING EMPLOYMENT CONTRACTS FOR A DEFINITE TERM - RULES FOR EMPLOYING WORKERS IN TRANSITION
➤ ODPOWIEDZIALNOŚĆ INWESTORA WYZNACZA ZNAJOMOŚĆ UMOWY Z PODWYKONAWCĄ	➤ INVESTORS' KNOWLEDGE OF THE CONTRACT WITH A SUBCONTRACTOR DETERMINES THE EXTENT OF THEIR LIABILITY
➤ PROJEKTOWANE ZMIANY DO USTAWY O KRAJOWYM REJESTRZE SĄDOWYM	➤ PROPOSED AMENDMENTS TO THE NATIONAL COURT REGISTER ACT
➤ OKRESY PRZECHOWYWANIA DOKUMENTÓW FIRMOWYCH	➤ RETENTION PERIODS FOR COMPANY DOCUMENTS
➤ ZDANIEM SĄDU NAJWYŻSZEGO MOŻNA DOMNIEMYWAĆ, ŻE KADENCJA CZŁONKA ZARZĄDU SPÓŁKI Z O.O. TRWA JEDEN ROK	➤ THE SUPREME COURT: THE PRESUMED TERM OF OFFICE OF A LIMITED LIABILITY COMPANY BOARD MEMBER IS ONE YEAR

FORMA DOKUMENTOWA - NOWA FORMA CZYNNOŚCI PRAWNYCH

Od września 2016 r. poszerzy się katalog form czynności prawnych, uregulowanych w kodeksie cywilnym. Zgodnie z nowymi przepisami kodeksu, do zachowania nowej, dokumentowej formy czynności prawnej, wystarczy złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie.

Dotychczas podstawową formą dokonywania czynności prawnych była zwykła forma pisemna. Niemniej jednak, w obrocie nierzadko dochodzi do

THE DOCUMENT FORM - A NEW FORM OF LEGAL TRANSACTIONS

The catalogue of legal actions forms defined in the Civil Code will be expanded starting from September 2016. Under the new provisions of the Civil Code, in order to meet the criteria of the new document form of legal action, it is sufficient to make a declaration of will in the form of a document in such a way that makes possible the identification of the individual making that declaration.

Until now the primary form for effective legal action was an ordinary written form. However, in the practice of business dealings contracts are

negocjowania i zawierania umów w formie korespondencji elektronicznej lub przy wykorzystaniu innych nowoczesnych form przekazu, bez sformalizowania ustaleń poprzez złożenie podpisów na wydruku uzgodnionej wersji umowy. Wychodząc zatem naprzeciw potrzebom zmieniającej się rzeczywistości, a także mając na uwadze dynamiczny rozwój nowych technologii, zdecydowano się wprowadzić do kodeksu cywilnego formę dokumentową czynności prawnej.

Jak czytamy w uzasadnieniu nowelizacji, forma dokumentowa ma być formą o niższym stopniu sformalizowania, niż forma pisemna, z uwagi na brak konieczności złożenia własnoręcznego podpisu. Wystarczające będzie ustalenie osoby, która złożyła oświadczenie woli, przy czym może to wynikać bądź z treści dokumentu, bądź z samego nośnika danych lub urządzenia, za pomocą którego złożono oświadczenie. Forma dokumentowa, z uwagi na łatwość jej stosowania, w zamierzeniu twórców projektu zmiany, ma się przyczynić do usprawnienia dokonywania czynności prawnych, przy jednoczesnym zachowaniu funkcji dowodowej.

Jednocześnie, do kodeksu cywilnego wprowadzono definicję formalną „dokumentu”, którym jest „nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią”. Ta nowa definicja „dokumentu” oznacza prawdziwą rewolucję, tradycyjnie bowiem rozumiano pod tym pojęciem informację utrwaloną w postaci pisma. Nowa definicja jest bardzo szeroka i obejmuje nie tylko oświadczenia składane przy użyciu tekstu, lecz także dźwięku czy obrazu. Podstawową cechą dokumentu jest jego intelektualna zawartość, czyli informacja - treść obejmująca różnego rodzaju oświadczenia, w tym oświadczenia woli. Sposób utrwalenia tej treści powinien zezwalać na jej zachowanie i odtworzenie, tak, aby spełnić funkcje dowodowe dokumentu. Jak wspomniano powyżej, złożenie bądź nie, podpisu na dokumencie, nie ma znaczenia prawnego dla tej formy czynności prawnej.

W braku odmiennego zastrzeżenia - czy to w ustawie, czy w umowie stron - forma dokumentowa będzie miała znaczenie jedynie dowodowe (*ad probationem*). A zatem, w przypadku niezachowania tej formy wbrew wymogom, czynność prawna będzie ważna, jednak nie będzie dopuszczalny dowód ze świadków ani z przesłuchania stron na okoliczność dokonania danej czynności prawnej. Kodeks wprowadza odstępstwo od tej reguły dla stosunków między przedsiębiorcami - dowód taki będzie w relacjach profesjonalnych możliwy bez względu na niezachowanie formy dokumentowej *ad probationem*. Ograniczenie dowodowe nie będzie

frequently negotiated and concluded by e-mail correspondence or using other modern forms of communication, without formalising them by signing a paper copy of the agreed contract text. The decision to introduce the document form of legal action into the Civil Code addresses the changing needs of the present, while taking into account the dynamic development of new technologies.

As explained in the grounds to this amendment, the document form is to require a lesser degree of formality than the written form, since affixing personal signatures will not be required. It will be sufficient for the person making the declaration of will to be identified either in the text of such document or on the data storage medium or the device used to make the declaration. The drafters of the proposed amendment believe that the documentary form, by being easy to use, will help to streamline legal transactions while it can still be used for evidentiary purposes.

At the same time, “document” is now formally defined in the Civil Code as “information storage medium that allows its information content to be retrieved”. This new definition of “document” is truly revolutionary, given that this term traditionally meant information fixed in writing. The new definition is very broad and covers declarations made using not only text but also sound or image. The fundamental feature of a document is its intellectual content, that is the information or content containing various types of declarations, including declarations of will. The manner in which such content is fixed should allow for it to be stored and reconstructed so that it is capable of performing the evidentiary function of a document. As mentioned before, whether or not such a document is signed has no legal significance for legal transactions made in this format.

In the absence of indications to the contrary either in statute or in contract, the document form will be reserved only for evidentiary purposes (*ad probationem*). Accordingly, if the requirements for this form are not complied with, the legal action will still be valid, but no evidence from witness testimony or hearing of the parties regarding the existence of such action will be allowed. The Civil Code provides an exception to this rule for business-to-business relations between economic operators—in professional relations such evidence will be admissible regardless of the failure to comply with the document form *ad probationem*. This reservation for evidentiary purposes only will

także obowiązywało drugiej strony, w przypadku niezachowania wymogu formy dokumentowej dla jednostronnej czynności prawnej.

Podkreślić należy, że wprowadzane rozwiązania mają charakter dyspozytywny, a zatem mogą być modyfikowane ustaleniami stron.

ODLICZENIE DAROWIZNY W KONTEKŚCIE USTAWY O PODATKU DOCHODOWYM OD OSÓB PRAWNYCH

W celu zmniejszenia podstawy opodatkowania osoby prawne mogą przekazywać darowizny na rzecz określonych podmiotów, aby jednak doszło do skutecznego zmniejszenia podstawy muszą być spełnione określone w ustawie przesłanki.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych podstawę opodatkowania, stanowi ustalony dochód po odliczeniu darowizn przekazanych na cele określone w art. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, przekazane organizacjom, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 tej ustawy bądź też organizacjom równoważnym, określonym w przepisach regulujących działalność pożytku publicznego, obowiązujących w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego prowadzącym działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych lub realizującym te cele. Celami o których mowa w przytoczonym przepisie są m.in. pomoc społeczna, w tym pomoc rodzinom i osobom w trudnej sytuacji życiowej oraz wyrównywanie szans tych rodzin i osób; udzielanie nieodpłatnej pomocy prawnej oraz zwiększania świadomości prawnej społeczeństwa; działalność na rzecz integracji i reintegracji zawodowej i społecznej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym; działalność charytatywna; działalność na rzecz mniejszości narodowych i etnicznych oraz języka regionalnego; działalność na rzecz osób niepełnosprawnych i inne wskazane w przepisie. Zastrzeżone jest, iż uwzględnione darowizny nie mogą łącznie przekroczyć wartości 10% uzyskanego dochodu.

Należy więc mieć na uwadze, że nie każda darowizna może zostać odliczona. Muszą zostać łącznie spełnione trzy warunki, tj. warunek przedmiotowy, podmiotowy oraz ilościowy. Pierwszy oznacza, iż darowizny, które mają następnie zostać odliczone muszą być przekazane na cele wskazane w ustawie; drugi warunek

not apply to the other party if the documentary form requirements are not met in case of a unilateral legal action.

It should be stressed that the legal measures introduced are dispositive in nature, and hence they can be modified by agreement between the parties.

TAX-DEDUCTIBLE DONATIONS IN THE CONTEXT OF THE CORPORATE INCOME TAX ACT

In order to reduce the tax base, corporations may make donations to specific entities. However, achieving an effective reduction in the tax base depends on the conditions laid down in the said legislative act being met.

In accordance with Article 18.1.1 of the Corporate Income Tax Act of 15 February 1992, the tax base is income determined after the following donations made for the purposes described in Article 4 of the Public Benefit and Voluntary Activities Act of 24 April 2003 to organisations referred to Article 3.2 and 3.3 of this Act, or to equivalent organisations specified in the regulations governing public benefit activities, applicable in Member States of the European Union, other than the Republic of Poland, or in a member state of the European Economic Area, conducting public benefit activities in the area of public tasks or having similar purposes. The purposes referred to in the cited provision include, without limitation, social assistance, including assistance for disadvantaged families and people and promotion of equal opportunities for such families and people; provision of free legal assistance and raising of public legal awareness; activities oriented to integration and reintegration into employment and social reintegration of persons at risk of being socially excluded; charitable activities; activities benefitting national and ethnic minorities and regional languages; activities benefitting the disabled and other activities mentioned in the said provision. It is stipulated that the donations deducted, taken together, may not exceed 10% of the income received.

Therefore, it should be kept in mind that not all donations are tax deductible. There are three conditions, namely of material, entity and quantitative nature, that must be met cumulatively. The material condition is that for a donation to be tax deductible, it must be made for the purposes mentioned in the cited act; the entity

oznacza, iż darowizny mogą być przekazane jedynie określonym podmiotom; trzeci natomiast ustala górny limit, powyżej którego darowizny, nawet w przypadku przekazania ich właściwym podmiotom na wskazane w ustawie cele, nie mogą zostać odliczone od podstawy opodatkowania.

Istotny jest również fakt, że darowizna nie może zostać odliczona, jeśli zostanie przekazana na rzecz podmiotu, który prowadzi działalność w celu uzyskania zysku. Odliczeniom nie podlegają także darowizny przekazane na rzecz osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, prowadzących działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu wyrobów przemysłu elektronicznego, paliwowego, tytoniowego, spirytusowego, winiarskiego, piwowarskiego, a także pozostałych wyrobów alkoholowych o zawartości alkoholu powyżej 1,5%, oraz wyrobów z metali szlachetnych albo z udziałem tych metali, lub handlu tymi wyrobami.

OCHRONA DOMENY INTERNETOWEJ

W dobie cyfryzacji, możliwość korzystania przez przedsiębiorców z własnej strony internetowej wydaje się być czymś naturalnym. Strona internetowa przedsiębiorcy jest bowiem nie tylko tanią reklamą jego działalności, ale także źródłem informacji, platformą komunikacyjną z obecnym i potencjalnym klientem, ale także jego wizytówką. Warto zawczasu przedsięwziąć kroki mające na celu zabezpieczenie domeny internetowej.

W pierwszej kolejności przedsiębiorca, który zamierza stworzyć swoją stronę internetową powinien zadbać o wykupienie domeny. Aby utożsamić stronę internetową z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością, warto aby domena była możliwie jak najbardziej związana z przedmiotem działalności przedsiębiorcy. Trzeba mieć na uwadze, że najbardziej popularne słowa kluczowe w danej branży najczęściej są już zarezerwowane i jest małe prawdopodobieństwo uzyskania atrakcyjnej nazwy domeny. W takiej sytuacji popularnym posunięciem jest wykupienie nazwy domeny odpowiadającej nazwie przedsiębiorstwa. Zakupu takiego można dokonać w jednostce, która w ramach swojej działalności zajmuje się rejestracją domen. Unikatowa nazwa przedsiębiorstwa nie wyklucza jednakże prawdopodobieństwa, iż domena o takiej nazwie jest już przez inny podmiot zarejestrowana. Sytuacja nie jest stracona, gdy np. domena nas interesująca zarejestrowana jest z rozszerzeniem .com, a przedmiot naszej działalności jest *stricte* regionalny i odbywa się w ramach jednego kraju. Wówczas można dowiadywać się o dostępność

condition is that a donation may be made to specified entities only; and the third, quantitative condition specifies the upper limit above which no donations, even if made to appropriate entities for the purposes specified in the act, can be deducted from the tax base.

It is also important to note that no donation can be deducted if it is made to an entity operating for profit. Donations made to physical persons, legal persons or organisational units having no legal personality engaged in an economic activity that involves the production of articles in the electronic, fuel, tobacco, spirits, wine and beer industries, and also of any other alcohol products containing more than 1.5% alcohol, as well as articles made of precious metals or including embedding such metals, or trade in these articles are non-deductible.

INTERNET DOMAIN PROTECTIONS

In the age of digitalisation, it seems quite natural for businesses to benefit from having their own individual website. A business operator's website not only provides cheap advertising for their activities, but also serves as a source of information, is a platform for communication with existing and potential customers, and showcases the company. It is well-advised to take steps in advance to protect the company's Internet domain.

In the first place, a business entrepreneur who intends to create their own website should purchase a domain. In order to identify the website with their business activity, the domain name should be as closely related to the operator's business as possible. Keep in mind that the most popular key words in your industry are likely to have already been reserved and the chances of securing an attractive domain name are almost nil. In these circumstances, a common solution is to purchase a domain name that matches the name of the business. The domain name can be purchased from an entity dealing with the registration of domains. However, choosing the unique name of the business operator does not guarantee that that domain name has not already been registered by somebody else. Nevertheless, all is not lost yet, if the domain you are interested in has been registered with, for example, the extension .com, and your business operations are strictly regional in scope and restricted to a single country. If this is the case, you can investigate if that domain is available with other extensions such as .pl, .de, etc. In order to prevent others from using the

takiej domeny z rozszerzeniem np. .pl, .de., itp. Jeśli chcemy, aby nie dochodziło do wykorzystania domeny przy wykorzystaniu innych rozszerzeń, możemy także rozważyć zarejestrowanie domeny z innymi rozszerzeniami np. .eu, .org., com.pl, itp. W przypadku rejestrowania domen internetowych należy mieć na uwadze zasadę „First come, first serve”. Oznacza to, że osoba, która jako pierwsza zarejestruje daną domenę będzie mogła z niej korzystać, dlatego w przypadku rejestrowania nowej firmy, warto sprawdzić dostępność domen i dla bezpieczeństwa wykupić dla swojej działalności odpowiednią domenę. Najczęściej umowa pomiędzy przedsiębiorcą a jednostką rejestrującą umożliwia wyłączenie korzystania przez przedsiębiorcę z domeny przez jeden rok. Warto pamiętać o przedłużeniu pod koniec okresu umowy, aby domena nie stała się ponownie dostępna do wykupu dla innych podmiotów.

Innym sposobem zabezpieczenia domeny internetowej jest jej rejestracja w Urzędzie Patentowym. Taki krok utrudni korzystanie w złej wierze z takiej domeny przez inne podmioty, a samo dochodzenie praw w przypadku samego naruszenia też powinno być łatwiejsze. Ochronę swoich praw związanych z naruszeniem indywidualności domeny internetowej możemy opierać także m.in. na ustawie Prawo własności przemysłowej, ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz na zasadach ogólnych wynikających z Kodeksu cywilnego. Należy pamiętać, że w dwóch pierwszych przypadkach dochodzić swoich praw można jedynie, gdy obie strony (podmiot naruszający i podmiot którego prawa są naruszane) prowadzą działalność gospodarczą. Takiego ograniczenie nie ma w przypadku przedmiotowych przepisów Kodeksu cywilnego.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ OSÓB ZARZĄDZAJĄCYCH PRZEDSIĘBIORSTWEM ZA NARUSZENIE ZAKAZU ZAWIERANIA POROZUMIEŃ ANTYKONKURENCYJNYCH

Na mocy nowelizacji ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (ustawa z dnia 16 lutego 2007 r.; Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm., dalej jako „Ustawa”), obowiązującej od 18 stycznia 2015 r., osoby zarządzające przedsiębiorstwem, przez które rozumie się osoby kierujące przedsiębiorstwem, w szczególności pełniące funkcję kierowniczą lub wchodzące w skład organu zarządzającego przedsiębiorcy, ponoszą osobistą odpowiedzialność za naruszenie zakazów (prawa krajowego lub unijnego) porozumień antykonkurencyjnych - o ile w ramach sprawowania swojej funkcji w czasie trwania stwierdzonego naruszenia tych zakazów

domain name with other extensions, consider registering it also with other extensions such as .eu, .org, .com, .pl, etc. When registering Internet domains, keep in mind the rule of “first come, first served”. This means that the first person to register a domain may use it. For this reason, if you intend to register a new company, you should check what domains are available and, to be on the safe side, purchase an appropriate domain for your business. In most cases, the agreement that the business operator concludes with the domain provider enables the operator’s exclusive use of the domain for one year. Do not forget to extend the agreement towards the end of this term, lest the domain reverts to being available for purchase by other entities.

Another way to protect an Internet domain is to register it with the Patent Office. Taking this precaution would make it difficult for other entities to use the domain in bad faith, and should make it easier for the business operator to assert their rights in the event of an infringement. The rights affected by an infringement of the Internet domain’s individuality can be secured also under, for example, the Industrial Property Law Act, the Unfair Competition Act and the general principles regulated under the Civil Code. It should be noted that under the first two of these legislative acts, you can pursue your rights only if both parties (the infringer and the entity who has its rights infringed upon) are entrepreneurs. No such restriction is contemplated in the relevant provisions of the Civil Code.

LIABILITY OF EXECUTIVES FOR AN INFRINGEMENT OF ANTICOMPETITIVE ARRANGEMENT-RELATED BANS

Under the amended Competition and Consumers Protection Act (dated 16 February 2007; Journal of Laws no. 50, item 331, as amended, hereinafter the “Act”), in force since 18 January 2015, executives, which are defined as persons in charge of a company, in particular those serving in a managerial capacity or members of governing bodies of an economic operator, can be personally liable for any infringement of anticompetitive arrangement-related bans (as laid down in national or Community law) - provided that, as part of their duties during the period of an established infringement of such ban, they allowed, by their

dopuszczyły przez swoje działanie lub zaniechanie do naruszenia przez tego przedsiębiorcę wymienionych zakazów.

Odpowiedzialność osób zarządzających odnosi się do porozumień objętych treścią zakazu zawierania porozumień antykonkurencyjnych, na szczeblu krajowym i unijnym, polegających na: ustalaniu cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów, ograniczaniu lub kontrolowaniu produkcji lub zbytu oraz postępu technicznego lub inwestycji, podziale rynków zbytu lub zakupu, stosowaniu w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów, stwarzających tym osobom różnicowane warunki konkurencji, uzależnianiu zawarcia umowy od przyjęcia lub spełnienia przez drugą stronę innego świadczenia, niemającego rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy, ograniczaniu dostępu do rynku lub eliminowaniu z rynku przedsiębiorców nieobjętych porozumieniem. Co istotne, jako porozumienia traktowane są nie tylko umowy sensu *stricto*, ale też uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki, jak również uchwały lub inne akty związków przedsiębiorców lub ich organów statutowych. Nie ma przy tym znaczenia, czy dane porozumienie zawierane jest w ramach podmiotów działających na różnych szczeblach obrotu (porozumienia wertykalne), czy na tym samym (porozumienia horyzontalne, pomiędzy konkurentami), ani czy jest zakazane ze względu na antykonkurencyjny cel czy skutek.

Warunkami odpowiedzialności osoby zarządzającej są umyślność działania lub zaniechania takiej osoby, jak również nałożenie na przedsiębiorcę, na mocy decyzji, kary pieniężnej za zawarcie niedozwolonego porozumienia - bowiem wyłącznie w treści takiej decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKIK) może stwierdzić odpowiedzialność osoby zarządzającej.

W przypadku stwierdzenia odpowiedzialności osoby zarządzającej, Prezes UOKIK może nałożyć na taką osobę karę pieniężną w wysokości do 2 000 000 zł. Podstawą obliczenia wysokości kary pieniężnej jest przychód osoby zarządzającej uzyskany u tego przedsiębiorcy w okresie, w którym doszło do naruszenia, przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących i obciążających daną osobę. Jako okoliczności łagodzące traktowane są w szczególności: działanie pod przymusem, przyczynienie się do dobrowolnego usunięcia przez przedsiębiorcę skutków naruszenia, przyczynienie się do zaniechania przez przedsiębiorcę z własnej inicjatywy stosowania niedozwolonej praktyki przed

actions or omissions, the said economic operator to infringe upon such ban.

The liability of executives applies to arrangements covered by the prohibitions of anticompetitive arrangements, made at national and Community level, that involves: the fixing of prices and other terms of purchase or sale of goods, limiting or controlling production or marketing and technical progress or investments, allocating shares in selling or purchasing markets, applying onerous or unequal contractual terms to similar agreements concluded with third parties that create uneven conditions of competition for such persons, making the conclusion of a contract subject to the other party's acceptance or giving of some other performance that is unrelated in business or causal terms to the subject-matter of the contract, restricting market access or eliminating from the market operators not included in the arrangement. Importantly, it is not only contracts in the strict sense of the term, but also agreements made in any form by two or more operators or any combination of them, as well as resolutions or other acts of combinations of economic operators, or of their statutory bodies, that are deemed to be such arrangements. Furthermore, it is irrelevant in this context whether the arrangement concerned is concluded by business entities operating at different levels of the chain (vertical arrangements) or at the same level (horizontal arrangements, concluded by competitors) or if the prohibition is due to its anticompetitive object or effect.

The conditions for the executives to be held liable are the wilful nature of the individual's actions or omissions and a fine imposed on the economic operator for having concluded a prohibited agreement by a decision of the President of the Office for Competition and Consumers Protection's (UOKIK), the latter being necessary to declare liability of an executive in this respect.

Should the executive be found liable, the President of the UOKIK may impose on that individual a fine of up to PLN 2 000 000. The amount of the fine is calculated on the basis of the executive's income received from the business operator in question in the period when the infringement occurred, while taking into account any attenuating or aggravating circumstances for the person concerned. Attenuating circumstances include in particular: acting under coercion, contributing to the operator's voluntary curing of the infringement's effects, contributing to the operator's ceasing on its own initiative to engage in unlawful practices before relevant proceedings are opened or

wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków, współpraca z Prezesem UOKiK w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Powyższy katalog ma charakter otwarty i osoby zarządzające mogą podnosić inne okoliczności, które ich zdaniem czynią zasadnym złagodzenie kary i które w każdej sprawie podlegają ocenie Prezesa UOKiK. Jako okoliczności obciążające traktowane są: rola organizatora, inicjatora porozumienia ograniczającego konkurencję lub nakłanianie innych przedsiębiorców lub osób do uczestnictwa w porozumieniu, czerpanie przez osobę zarządzającą korzyści w związku z naruszeniem, przymuszanie, wywieranie presji lub stosowanie środków odwetowych w stosunku do innych przedsiębiorców lub osób w celu wprowadzenia w życie lub kontynuowania naruszenia, dokonanie uprzednio przez osobę zarządzającą podobnego naruszenia. Powyższy katalog ma charakter zamknięty. Prezes UOKiK nie może uzasadniać podwyższenia kary pieniężnej nakładanej na osoby zarządzające innymi okolicznościami sprawy.

NOWELIZACJA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH UMÓW O PRACĘ NA CZAS OKREŚLONY - ZASADY ZATRUDNIANIA PRACOWNIKÓW W OKRESIE PRZEJŚCIOWYM

Nowelizacja, która weszła w życie w dniu 22 lutego 2016 roku znacząco zmieniła zasady zatrudniania pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony. Obecnie pracodawca może zawrzeć z pracownikiem tylko trzy umowy o pracę na czas określony, przy czym łączny okres obowiązywania tych umów nie może trwać dłużej niż 33 miesiące. Ewentualne przerwy pomiędzy kolejnymi umowami nie mają znaczenia. Umowy o pracę na okres próbny nie są uwzględniane przy obliczaniu powyższych limitów. Przy przekroczeniu limitu 33 miesięcy lub 3 umów terminowych, umowa z mocy prawa przekształca się w umowę na czas nieokreślony.

Ograniczeń w zawieraniu umów na czas określony, nie stosuje się do umów zawartych w celu zastępstwa, w celu wykonywania pracy o charakterze dorywczym lub sezonowym, w celu wykonywania pracy przez okres kadencji. Wskazane wyżej limity nie mają także zastosowania w przypadku, gdy pracodawca wykaże obiektywne przyczyny leżące po jego stronie (np. realizacja kilkuletnich kontraktów, projektów terminowych). Jednak wskazane wyżej wyjątki są dopuszczalne jedynie, gdy zawarcie umowy w danym przypadku

promptly thereafter, taking actions on his/her own initiative aimed at bringing the infringement to an end or curing its effects, cooperating with the President of the UOKiK in the course of the proceedings, and in particular contributing to swift and efficient conduct of the proceedings. The above catalogue is open-ended and executives may adduce other circumstances that, in their opinion, justify mitigation of the penalty. Assessment of such circumstances is always at the discretion of the President of the UOKiK. The following circumstances are considered aggravating: being the organizer or initiator of a competition-restricting arrangement or soliciting other economic operators or individuals to participate in the arrangement, the executive deriving benefits in connection with the infringement, him/her coercing, exerting pressure or taking retaliatory measures against other operators or individuals with the aim of putting into effect or continuing the infringement, and the executive having committed a similar infringement previously. This catalogue is closed. The President of the UOKiK is not allowed to justify an increased fine imposed on an executive by reference to any other circumstances of the case.

AMENDMENT TO THE PROVISIONS REGULATING EMPLOYMENT CONTRACTS FOR A DEFINITE TERM - RULES FOR EMPLOYING WORKERS IN TRANSITION

The amendment that came into effect on 22 February 2016 has significantly altered the rules for employing workers on the basis of definite term contracts. Currently, an employer may conclude only three definite term contracts with one employee, and the combined duration of these contracts must not exceed 33 months. Any time elapsed between consecutive contracts is disregarded. Employment contracts for a trial period are not taken into account in calculating these limits. Once the limit of 33 months or 3 definite term contracts is exceeded, the employment contract is transformed, by operation of law, into an indefinite term contract.

The restrictions on concluding definite term contracts do not apply to employment contracts with replacement workers, for performing work of a temporary or seasonal nature, and for performing work during a term of office. If the employer can demonstrate having an objective rationale for concluding definite term contracts, such as the need to implement multi-year contracts or on-time projects, the above-described limits do not apply. However, these exceptions will be allowed only if the conclusion of a contract in a specific case

służy zaspokojeniu rzeczywistego zapotrzebowania o charakterze okresowym i jest niezbędne w tym zakresie w świetle wszystkich okoliczności zawarcia umowy. Ponadto, w przypadku zawarcia umowy o pracę na czas określony w związku ze wskazaniem przez pracodawcę obiektywnej przyczyny leżącej po jego stronie, pracodawca jest zobowiązany zawiadomić o tym fakcie właściwego okręgowego inspektora pracy. Uchybienie temu obowiązkowi stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika zagrożone karą grzywny od 1.000 zł do 30.000 zł.

W przypadku umów terminowych zawartych przed i trwających w dniu wejścia w życie nowelizacji obowiązuje limit 33 miesięcy, jednak wlicza się do niego tylko okres zatrudnienia od dnia nowelizacji (tj. od dnia 22.02.2016 roku). Przykładowo, jeżeli pracownik zawarł dwie umowy na czas określony: (1) od dnia 01.01.2014 r. do 31.12.2015 r. (łącznie 24 miesiące) i (2) od 01.01.2016 r. do 31.12.2016 r. (łącznie 12 miesięcy), to w przypadku zawarcia kolejnej umowy od dnia 01.01.2017 r. na czas 18 miesięcy, będzie to trzecia umowa terminowa, która nie będzie podlegała przekształceniu w umowę na czas nieokreślony gdyż, okres zatrudnienia liczony od dnia 22.02.2016 r. nie przekroczy limitu 33 miesięcy.

Jeżeli chodzi o sposób liczenia liczby umów, to umowa trwająca w dniu 22.02.2016 r. będzie uważana za pierwszą umowę albo za drugą umowę, jeżeli została zawarta jako druga umowa zgodnie z dotychczasowymi przepisami (tzn. przerwa pomiędzy rozwiązaniem pierwszej umowy a zawarciem kolejnej nie przekroczyła 1 miesiąca). Zatem jeżeli pracownik zawarł trzy umowy na czas określony: (1) od dnia 01.01.2014 r. do 31.12.2014 r., (2) po trzymiesięcznej przerwie od 01.03.2015 r. do 31.12.2015 r. oraz (3) od 01.01.2016 r. do 31.12.2016 r., to umowa nr (3) będzie uważana za drugą w rozumieniu nowych przepisów. Natomiast gdyby strony zdecydowały się zawrzeć kolejną (czwartą) umowę na czas określony po rozwiązaniu umowy nr (3), to w świetle nowych przepisów będzie ona traktowana jako umowa trzecia.

Poczynając od dnia 22 lutego 2016 roku zmieniły się także zasady wypowiedzania umów o pracę zawartych na czas określony. Przed nowelizacją mogły być wypowiedzane tylko umowy terminowe zawarte na okres przekraczający 6 miesięcy i o ile strony przewidziały w umowie taką możliwość. Okres wypowiedzenia wynosił zawsze 2 tygodnie. Obecnie okres wypowiedzenia umów terminowych jest uzależniony od okresu zatrudnienia (stażu

meets real needs of temporary nature and to the extent necessary in the light of all the circumstances relating to the execution of such contract. Furthermore, when a definite term contract is entered into with the employer having shown its own objective reasons for doing so, the employer will be required to notify it to the competent Regional Labour Officer. Failure to comply with this obligation will be deemed an offence against employee rights and be penalised with a fine of PLN 1000 to PLN 30000.

Definite term contracts entered into before and continuing on the date of entry into force of the amendment act are subject to the 33-month limit. However, only the period of employment from the amendment effective date (i.e. from 22.02.2016) is counted towards that limit. For example, if an employee concluded two definite term contracts: (1) from 01.01.2014 to 31.12.2015 (24 months in total) and (2) from 01.01.2016 to 31.12.2016 (12 months in total), then if a consecutive contract is made as from 01.01.2017 for a period of 18 months, this third definite term contract would not be subject to conversion into an employment contract of indefinite duration because the period of employment calculated from 22.02.2016 does not exceed the limit of 33 months.

As to how the number of contracts is calculated, a contract that is continuing on 22.02.2016 will be deemed the first contract or, alternatively, the second contract if it was concluded in accordance with the former rules (i.e. the interval between the termination of the first contract and the execution of the second one does not exceed 1 month). Therefore, if the employee entered into three contracts for a definite term, namely: (1) from 01.01.2014 to 31.12.2014, (2) and following a three-month hiatus, from 01.03.2015 to 31.12.2015, and (3) from 01.01.2016 to 31.12.2016, contract number (3) will be deemed the second contract in line with the new provisions. If, on the other hand, the parties decide to make another consecutive (fourth) definite term contract following the termination of contract number (3), such contract would be considered the third contract under the new regulations.

The rules for terminating employment contracts for a definite term have also been modified as of 22 February 2016. Prior to this amendment, termination was only possible in the case of definite term contracts concluded for a period exceeding 6 months and provided that the possibility of the contract's termination is contemplated in the contract. Previously there was a period of notice of 2 weeks. At present, the

pracy) u danego pracodawcy i wynosi: 2 tygodnie, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 6 miesięcy; 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy; 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata. Strony mogą wypowiedzieć umowę bez względu na to czy zawiera ona klauzulę wypowiedzeniową.

Pewne wątpliwości może budzić obliczanie okresów wypowiedzenia umów trwających w dniu wejścia w życie nowelizacji (tj. w dniu 22.02.2016 roku). Zgodnie z przepisami przejściowymi, do umów o pracę na czas określony zawartych na okres do 6 miesięcy albo zawartych na okres dłuższy, ale w których nie przewidziano możliwości ich rozwiązania z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia (brak klauzuli wypowiedzeniowej), trwających w dniu wejścia w życie ustawy, w zakresie dopuszczalności ich wypowiedzenia stosuje się dotychczasowe przepisy. Oznacza, to że formalnie umowy takie nie mogą zostać wypowiedziane. Natomiast do umów zawartych na okres powyżej 6 miesięcy, w których przewidziano możliwość wypowiedzenia stosuje się nowe okresy wypowiedzenia. Jednak w celu określenia długości okresu wypowiedzenia nie uwzględnia się okresu zatrudnienia przed 22.02.2016 r.

Na przykład, jeżeli umowa została zawarta na okres 2 lat od dnia 01.01.2015 r. do 31.12.2016 r., a wypowiedzenie zostało doręczone pracownikowi w dniu 20.06.2016 r., to okres wypowiedzenia wyniesie 2 tygodnie, gdyż staż pracy, liczony od dnia 22.02.2016 r. jest krótszy niż 6 miesięcy. Jednak gdyby wypowiedzenie zostało wręczone pracownikowi w dniu 20.09.2016 r., to okres wypowiedzenia wyniósłby 1 miesiąc, gdyż staż pracy liczony od dnia 22.02.2016 r. wyniesie co najmniej 6 miesięcy, ale będzie krótszy niż 3 lata.

Natomiast dla potrzeb ustalania długości okresu wypowiedzenia umów terminowych zawartych od dnia 22.02.2016 r. poczynając, uwzględnia się staż pracy przypadający przed dniem wejścia w życie nowelizacji, bez względu na przerwy w zatrudnieniu i rodzaj zawartej umowy o pracę.

Przykładowo, pracodawca zawarł z pracownikiem kolejno dwie umowy terminowe w następujących okresach: (1) od 01.01.2015 r. do 29.02.2016 r. oraz (2) od 01.03.2016 r. do 31.12.2017 r. W dniu 30.06.2016 r. zostanie doręczone pracownikowi wypowiedzenie. Okres wypowiedzenia wyniesie 1 miesiąc, gdyż staż pracy liczony od dnia 01.01.2015 r. wyniesie co najmniej 6 miesięcy, jednak mniej

length of the period of notice is contingent on the period of employment (the number of years of service) with the particular employer and is: 2 weeks for less than 6 months of employment; 1 month when the time of employment was at least 6 months; and 3 months when employment has continued for at least 3 years. The parties may terminate the contract, irrespective of whether it includes a termination clause or not.

Calculation of notice periods for contracts that are continuing on the effective date of the amendment (i.e. on 22.02.2016) may be a source of some confusion. Pursuant to the transitional provisions, the previous regulations continue to determine where or not it is permissible to terminate a definite term employment contract that remains in effect on the effective date of the amendment and has been concluded for up to 6 months or for more than six months, where the contract does not provide for termination with a 2-week period of notice (no termination clause). This means that these contracts may not be terminated formally. In contrast, the new notice periods are applicable to contracts entered into for a period of more than 6 months with the option of termination. However, the period of employment prior to 22.02.2016 is not to be taken into account when the respective notice period is calculated.

For example, if a contract has been concluded for a period of 2 years from 01.01.2015 to 31.12.2016, and the notice is delivered to the employee on 20.06.2016, then the period of notice will be 2 weeks, because the time of service as calculated from 22.02.2016 is less than 6 months. If however the notice is handed to an employee on 20.09.2016, then the period of notice would be 1 month since the time of service as calculated from 22.02.2016 will be more than 6 months but shorter than 3 years.

On the other hand, for the purposes of determining the length of the period of notice for definite term contracts entered into on or after 22.02.2016, it is necessary to include the period of service before the effective date of the amendment, regardless of any interruptions in employment or the type of employment contract concluded.

To illustrate, the employer and the employee entered into two consecutive definite term contracts for the following periods: (1) from 01.01.2015 to 29.02.2016 and (2) from 01.03.2016 to 31.12.2017. The notice is delivered to the employee on 30.06.2016. The period of notice will be 1 month since the period of service as calculated from 01.01.2015 is at least 6 months but

niż 3 lata.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ INWESTORA WYZNACZA ZNAJOMOŚĆ UMOWY Z PODWYKONAWCĄ

W ostatnim czasie zostało wydane istotne orzeczenie, w którym Sąd Najwyższy odniósł się do pojawiających się w orzecznictwie sądowym rozbieżności dotyczących warunków ponoszenia przez inwestora solidarnej odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcom od wykonawcy z tytułu zrealizowanych robót budowlanych. W uchwale z dnia 17 lutego 2016 roku, sygn. III CZP 108/15, Sąd Najwyższy uznał, że skuteczność wyrażonej w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.) zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest uzależniona od zapewnienia mu możliwości zapoznania się z postanowieniami tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c.

W sprawie będącej podstawą podjęcia powołanej wyżej uchwały, podwykonawca domagał się od inwestora zapłaty wynagrodzenia za zrealizowane roboty budowlane, które nie zostało uregulowane przez wykonawcę. W realiach omawianej sprawy wykonawca nie poinformował inwestora, że część robót budowlanych będzie realizowana przez występującego z roszczeniem podwykonawcę, jak również nie przekazał mu umowy o podwykonawstwo lub jego projektu. W toku procesu zostało natomiast wykazane, że żądający zapłaty wynagrodzenia podwykonawca uczestniczył w spotkaniach roboczych dotyczących przebiegu robót wraz z przedstawicielami inwestora, a pracownicy podwykonawcy przebywali na terenie budowy w ubraniach roboczych z oznaczeniami firmy na plecach. W sprawie nie był kwestionowany fakt realizacji robót budowlanych, które zostały odebrane przez inwestora.

Jak wynika z dotychczasowego orzecznictwa, zgoda inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą może zostać wyrażona w różny sposób, przy czym rozróżnia się zgodę bierną inwestora (brak sprzeciwu co do otrzymanego zgłoszenia zawarcia umowy z podwykonawcą), zgodę czynną wyrażoną wprost (bezpośrednia akceptacja co do zawarcia umowy z podwykonawcą) oraz zgodę czynną dorozumianą (każde zachowanie wyrażające wolę w sposób dostateczny, np. tolerowanie wykonywania robót budowlanych przez podwykonawcę). W zależności od konkretnej formy wyrażenia przez inwestora zgody na zawarcie umowy z podwykonawcą

less than 3 years.

INVESTORS' KNOWLEDGE OF THE CONTRACT WITH A SUBCONTRACTOR DETERMINES THE EXTENT OF THEIR LIABILITY

Recently, the Supreme Court issued an important ruling addressing the discrepancies that had appeared in court decisions regarding the conditions of investors' joint and several liability for the payment of fees owed to subcontractors from contractors for completed works. In its resolution dated 17 February 2016, case no. III CZP 108/15, the Supreme Court found that for the investor's consent given implicitly (Art. 60 of the Civil Code) to the execution of a construction works contract with a subcontractor to be effective, the investor must be afforded an opportunity to familiarize themselves with the contract's provisions that define the scope of the investor's liability as contemplated in Article 647¹ § 5 of the Civil Code

In the case addressed in the cited resolution, the subcontractor sought payment by the investor of the fee due for completed construction works, which the contractor had failed to pay. In the case in question the contractor had actually failed to inform the investor that some construction works were to be carried out by the claimant, nor did the contractor provide the former with the final subcontract or its draft. In addition to this, during the court proceedings it was demonstrated that the subcontractor claiming payment of the fee took part, along with the investor's representatives, in working meetings dealing with the progress of works, while employees of the subcontractor were present at the construction site wearing work clothes with the company's logo on their back. The fact that construction works had been carried out and accepted by the investor was not disputed between the parties in that case.

It is apparent from the case-law to date that the investor's consent to the conclusion of a contract between the contractor and a subcontractor may be expressed in various ways, and in particular by the investor's passive consent (no objections are raised with regard to the received notification of the conclusion of a subcontract), by active consent expressed directly (direct acceptance of the conclusion of a subcontract) and by active implicit consent (any behaviour expressing intent in a sufficiently clear manner, such as tolerating the performance of construction works by a subcontractor). Depending on the specific form in which the investor has granted their consent to the

przyjmowane były różne warunki, których spełnienie doprowadzało do powstania solidtarnej odpowiedzialności inwestora za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy. W praktyce obrotu bardziej liberalne kryteria przyjmowane w przypadku zgody wyrażonej wprost (tj. brak konieczności wiedzy o istotnych postanowieniach umowy zawartej z podwykonawcą) zaczęły być przyjmowane również w przypadku zgody dorozumianej, co wzbudziło wątpliwości sądu formułującego pytanie prawne we wskazanej sprawie. Ostatecznie Sąd Najwyższy uznał, że w przypadku zgody wyrażonej w sposób dorozumiany do powstania solidtarnej odpowiedzialności inwestora za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy konieczne jest umożliwienie mu zapoznania się z istotnymi postanowieniami zawartej umowy. Wśród istotnych postanowień takiej umowy należy wymienić w szczególności te zapisy, które decydują o wysokości wynagrodzenia należnego podwykonawcy.

Powołana wyżej uchwała może mieć istotne znaczenie z punktu widzenia praktyki obrotu, lecz nie eliminuje wszystkich zagrożeń istniejących po stronie inwestora wynikających z wykonywania robót budowlanych przez podwykonawców. Należy pamiętać, że dla przyjęcia istnienia dorozumianej zgody po stronie inwestora wystarczające jest wykazanie, że inwestor miał wiedzę o istotnych postanowieniach zawartej umowy, przy czym wiedza ta może pochodzić z dowolnego źródła i być pozyskana zarówno przed jak i po zawarciu umowy.

PROJEKTOWANE ZMIANY DO USTAWY O KRAJOWYM REJESTRZE SĄDOWYM

Ministerstwo Sprawiedliwości opublikowało informację o rozpoczęciu prac nad ustawą o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw.

Projektowane założenia w sposób diametralny zmieniają zasady funkcjonowania KRS. Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło pracę nad nowelizacją ze względu na konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/17/UE z dnia 13 czerwca 2012 roku zmieniającej dyrektywę Rady 89/666/EEG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/56/WE i 2009/101/WE w zakresie integracji rejestrów centralnych, rejestrów handlowych i rejestrów spółek, które to dyrektywy zobowiązują państwa członkowskie Unii Europejskiej do wymiany danych dotyczących spółek oraz do dostępu do aktualnych informacji o spółkach. Nowelizacja ma również na celu m.in.:

execution of the subcontracting agreement, different criteria had been formulated that must be met in order for the investor's joint and several liability for the payment of the subcontractor's fee to arise. The more liberal criteria originally applied in court practice to the active consent given directly (i.e. knowledge of the relevant provisions of the agreement concluded with the subcontractor is not required) came to be accepted also in relation to implicit consents. This practice was considered questionable by the court that framed the question of law in the said matter. The Supreme Court found conclusively that in the case of a consent expressed implicitly, for the investor to be held jointly and severally liable for the payment of the subcontractor's fee, the former must have been given an opportunity to familiarize themselves with the relevant provisions of the concluded agreement. The relevant provisions of such agreements include, in particular, the clauses determining the amount of fee payable to the subcontractor.

The cited resolution may be of considerable importance to court practice. However, it does not remove all potential hazards faced by the investor in connection with the performance of construction works by subcontractors. It should be kept in mind for the existence of an implicit consent on the part of the investor to be accepted, it is sufficient to demonstrate that the investor was aware of the relevant provisions of the concluded agreement and such knowledge can come from any source and be obtained either before or after the execution of the agreement in question.

PROPOSED AMENDMENTS TO THE NATIONAL COURT REGISTER ACT

The Ministry of Justice has released information on the launch of work on legislation amending the National Court Register Act and certain other acts.

The proposed guidelines would radically change the rules of functioning of the National Court Register (KRS). The Ministry of Justice commenced work on this amendment in view of the need to implement directive 2012/17/EU of the European Parliament and of the Council dated 13 June 2012 amending Council Directive 89/666/EEC and Directives 2005/56/EC and 2009/101/EC of the European Parliament and of the Council as regards the interconnection of central, commercial and companies registers, where such directives require Member States of the European Union to exchange information on companies and enable access to up-to-date information on companies. The other

- skrócenie czasu trwania postępowań rejestrowych;
- obniżenie kosztów wpisów dokonywanych w KRS;
- uproszczenie procedur dotyczących wpisów ewidencyjnych;
- ograniczenie możliwości zwrotu wniosku;
- ułatwienie dostępu do dokumentów znajdujących się w aktach rejestrowych KRS, w tym do sprawozdań finansowych; oraz
- doprecyzowanie przepisów dotyczących możliwości złożenia skargi na orzeczenie referendarza sądowego.

Pomimo, iż wyżej powołana dyrektywa 2012/17/UE zakłada konieczność udostępniania w ramach Unii Europejskiej dokumentów składanych do KRS dotyczących spółek akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialnością, komandytowo - akcyjnych i europejskich, Ministerstwo Sprawiedliwości zdecydowało się na objęcie zmianami wszystkich podmiotów wpisanych do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Aby osiągnąć wyżej wymienione cele proponuje się, aby procedura składania wszystkich wniosków do KRS prowadzona była drogą elektroniczną. Wszelka korespondencja prowadzona pomiędzy KRS a wnioskodawcami/stronami również ma być prowadzona drogą elektroniczną, w tym w zakresie wezwań dotyczących braków wniosków kierowanych do KRS oraz orzeczeń sądu.

Kolejną nowością jest obowiązek, począwszy od 1 czerwca 2017 roku, prowadzenia akt rejestrowych podmiotów wpisywanych do KRS w formie elektronicznej, które to zbiory udostępniane byłyby zainteresowanym w czytelnich sądów rejestrowych. Docelowo planuje się utworzenie ogólnodostępnego serwisu internetowego, który umożliwi wszystkim zainteresowanym, bez zbędnych formalności, dostęp do wszystkich dokumentów składanych do KRS, orzeczeń sądów rejestrowych, jak również umożliwi bieżące śledzenie toku prowadzonych postępowań rejestrowych.

Wśród planów Ministerstwa Sprawiedliwości znajduje się również pomysł utworzenia centralnego repozytorium aktów notarialnych stanowiących podstawę wpisu do odpowiedniego rejestru lub podlegających złożeniu do KRS, które to akty byłyby automatycznie przekazywane do sądów rejestrowych celem wszczęcia odpowiedniego postępowania.

objectives of the contemplated amendment include, inter alia, to:

- reduce the duration of registration proceedings;
- reduce the costs of registration with the KRS;
- simplify the procedures to effect registration;
- limit the reasons for applications being returned;
- facilitate access to documents, including financial statements, kept in KRS records; and
- clarify the rules concerning the possibilities of filing a complaint against the decision of a judicial officer.

The 2012/17/EU directive cited above prescribes the need to provide, within the European Union, access to documents filed with the KRS on stock companies, limited liability companies, joint-stock limited companies and European companies. Nevertheless, the Ministry of Justice has decided to make changes affecting all business operators entered in the register of entrepreneurs of the National Court Register.

In order to achieve the above-outlined objectives, it is proposed that all registration applications submitted to the KRS are to be filed electronically. Any correspondence between the KRS and applicants would also be carried out electronically, including requests to rectify shortcomings in the applications sent to the KRS as well as decisions issued by the KRS.

Yet another novelty is the obligation, to come into effect as of 1 June 2017, to keep registration files for operators being entered in the KRS in an electronic format, with such file collections to be made available to interested parties at registry courts' reading rooms. A publically available website is planned to be created ultimately to enable all interested persons to access, without further formalities, all documents submitted to the KRS and registry courts' decisions, as well as to track in real-time any registration proceedings in progress.

The Ministry of Justice plans include the idea of creating a central repository of notarial deeds on the basis of which entries are made in the relevant registers and which are required to be filed with the KRS. These notarial deeds would be automatically sent to registration courts for the purposes of initiating registration procedures.

Co więcej, nowelizacja ustawy o KRS wprowadzić ma wymóg przesyłania sprawozdań finansowych drogą elektroniczną, w uniwersalnym formacie danych. Interesującym rozwiązaniem jest również rezygnacja z publikacji wpisów w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na rzecz udostępniania informacji o podmiotach wpisanych do rejestru przedsiębiorców na portalu internetowym. Ustawa nowelizacyjna miałaby również zawierać regulację pozwalającą na zastosowanie wobec wspólników spółki lub innych podmiotów zobowiązanych do powołania organu reprezentacji, art. 24 ust. 1 ustawy o KRS w zakresie powołania organu uprawnionego do reprezentacji, w przypadku gdy brak organu uniemożliwia funkcjonowanie spółki.

Wszystkie powyższe założenia do nowelizacji mają przyczynić się do znacznego ułatwienia i uproszczenia postępowań rejestrowych, jak również obniżyć ich koszty. Jak wspomniano na początku, są to jedynie założenia do projektowanej ustawy nowelizacyjnej, a jej ostateczny kształt nie jest jeszcze znany. Ustawa nowelizująca ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym miała by wejść w życie w roku 2017.

OKRESY PRZECHOWYWANIA DOKUMENTÓW FIRMOWYCH

Okresy, przez które należy przechowywać dokumenty są zróżnicowane w zależności od tego, jakich dokumentów dotyczą. W odniesieniu do niektórych dokumentów w ogóle nie istnieje ustawy obowiązek ich przechowywania (warto jednak je przechowywać ze względu np. na terminy przedawnienia roszczeń). Z kolei, w odniesieniu do innych dokumentów, zwłaszcza firmowych, szczegółowe regulacje dotyczące ich przechowywania zostały zawarte w obowiązujących ustawach. I tak najważniejsze z nich stanowią, że:

- dokumentację podatkową (księgi podatkowe i związane z ich prowadzeniem dokumenty) należy, co do zasady, przechowywać do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, które to następuje z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku;
- dokumentację ubezpieczeniową (kopie deklaracji rozliczeniowych, imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów je korygujących) płatnik składek jest obowiązany przechowywać przez okres 5 lat od dnia ich przekazania do ZUS, w formie dokumentu pisemnego lub elektronicznego. Jednakże, dla ww. dokumentów

Moreover, under this amendment to the KRS Act, it would be mandatory for financial statements to be transmitted electronically in a universal data format. Another interesting proposal is to discontinue the publication of registration entries in the *Monitor Sądowy i Gospodarczy* (Court and Commercial Gazette) and instead to make available the information about the business operators entered in the register of entrepreneurs on a web portal. The amending act would be also to regulate the possibility to apply Article 24(1) of the KRS Act to shareholders/partners in companies or other entities required to appoint a representation body so that such representation body is established whenever its absence prevents the company/partnership from operating.

All the above-outlined amendment guidelines are intended to make registration proceedings considerably easier and simpler, while reducing their costs. Nevertheless, as mentioned at the beginning, these are just guidelines for the proposed amending legislation, and what form the law will eventually take is unknown. The act amending the National Court Register Act is supposed to come into force in 2017.

RETENTION PERIODS FOR COMPANY DOCUMENTS

The periods of time during which documents must be retained vary according to the document type. For some documents, there is no statutory obligation to retain them (nevertheless, it may be advisable to archive such documents until the expiry of the relevant time limits for claims, for example). However, as regards other documents, especially company documents, applicable statutes lay down detailed regulations concerning their retention. The most important of such regulations provide that:

- tax records (tax books and related documents) should be retained, in principle, until the expiry of the statutory limitation period for tax obligations, which is usually 5 years, calculated from the end of the calendar year in which the tax was due;
- social insurance records (copies of settlement declarations, personal monthly reports and documents that introduce corrections thereto) the remitter is required to retain such documents for a period of 5 years from the date when they were provided to ZUS as written documents or in electronic format. However, for documents

przekazanych do ZUS przed dniem 1 stycznia 2012 r. obowiązuje 10-letni okres przechowywania;

- dokumentację pracowniczą (listy płac; karty wynagrodzeń; inne dowody, na podstawie których następuje ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty) należy przechowywać przez okres 50 lat od dnia zakończenia przez ubezpieczonego pracy u danego pracodawcy;

- mając na uwadze okres przedawnienia roszczeń pracowniczych oraz fakt, że inne niż wskazane powyżej dokumenty pracownicze mogą się okazać pomocne w razie ewentualnych sporów sądowych - warto przechowywać takie inne dokumenty przez okres co najmniej 3 lat od początku roku następującego po roku, którego dotyczą;

- księgi rachunkowe, dowody księgowe (dotyczące np. inwestycji i pożyczek), dokumentacja przyjętego sposobu prowadzenia rachunkowości oraz wszystkie inne dowody i dokumenty księgowe stanowiące dokumentację rachunkowo-księgową powinny być przechowywane, co najmniej przez okres 5 lat. Wyjątek w zakresie dokumentacji rachunkowo-księgowej stanowią zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe, które zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, podlegają trwałemu przechowaniu.

Kodeks cywilny nie przewiduje obowiązku przechowywania dokumentów (np. umów) przez określony czas (niektórych umów nie trzeba nawet zawierać w formie pisemnej). Jak już wspomniano na wstępie niniejszego artykułu - warto je jednak archiwizować ze względu na ewentualną konieczność dochodzenia w przyszłości swoich uprawnień lub obowiązków kontrahentów.

Zdarzeniem, które może służyć za wskazówkę, przez jaki długi czas należy przechowywać określone umowy, jest niewątpliwie upływ okresu przedawnienia roszczeń z nich wynikających. Zgodnie z art. 118 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczeń okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - 3 lata. Ustawa stanowi inaczej w wielu przypadkach, jednak tylko w jednym z nich termin przedawnienia wynosi więcej niż 10 lat (roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym stanowiącym zbrodnię lub występkiem przedawnia się z upływem lat 20).

submitted to ZUS prior to 1 January 2012, the mandatory retention period is 10 years;

- employment records (payrolls; payslips; any other records on the basis of which pension or disability benefits are calculated) should be retained for a period of 50 years following the termination of the insured's employment with their employer;

- bearing in mind the time limits for employee claims and the fact that employment-related documents other than those listed above may prove helpful in case of any potential litigation, it is advisable to archive such documents for a period of at least 3 years from the start of the year following the year they relate to;

- books of account, accounting documents (concerning, for example, investments and loans), documentation of the adopted accounting method and all other accounting records and documents making up the company's book-keeping and accounting records are to be retained for a period of at least 5 years. An exception to this rule are approved annual financial statements, which must be retained indefinitely in accordance with the Accounting Act of 29 September 1994.

The Civil Code does not impose any obligation regarding the retention of documents (such as contracts) for a specified period (certain contracts do not even need to be made in writing). As explained at the beginning of this article, it is nevertheless recommended to archive them because of the potential need to prove the company's rights or enforce a counterparty's obligations in the future.

Some guidance as to the advisable period for retaining individual contracts can be unquestionably provided by the expiry of the limitation period of claims that may arise thereunder. In accordance with Article 118 of the Civil Code Act of 23 April 1964, unless a specific rule of law provides otherwise, the limitation period for claims is 10 years, and for claims concerning periodical benefits and claims related to conducting business activity, it is 3 years. The cited act provides for many exceptions to this rule, but in only one case it stipulates a limitation period of more than 10 years (claims for compensation in respect of the damage caused by an illegal act that is a crime or an offense are subject to a time-limit of 20 years).

ZDANIEM SĄDU NAJWYŻSZEGO MOŻNA DOMNIEMYWAĆ, ŻE KADENCJA CZŁONKA ZARZĄDU SPÓŁKI Z O.O. TRWA JEDEN ROK

Od wielu lat kwestia powoływania członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na czas nieoznaczony budziła wątpliwości interpretacyjne zarówno wśród sędziów, jaki i przedstawicieli doktryny. Również Sąd Najwyższy nie wypracował dotychczas jednolitej linii orzeczniczej w tym przedmiocie. Dlatego z aprobatą należy przyjąć wyrok Sądu Najwyższego wydany w dniu 4 marca 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt IV CSK 340/14, który jednoznacznie rozstrzygnął tę problematyczną kwestię.

Moment wygaśnięcia mandatu członka zarządu spółki z o.o. został wskazany przez ustawodawcę w §1 art. 202 ustawy z dnia 15 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (dalej jako „k.s.h.”). Zgodnie z poglądem części sędziów i przedstawicieli doktryny, stosowanie wyrażonej w powyższym przepisie reguły wygaśnięcia mandatu członka zarządu z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji przez członka zarządu, może zostać wyłączone przez wspólników tylko w umowie spółki. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 lipca 2010 r. wydanej w sprawie o sygnaturze akt III CZP 23/10 „oznacza to, że jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 §1 ksh także wtedy, gdy według uchwały wspólników powołanie nastąpiło na czas nieokreślony.”.

Natomiast zgodnie z poglądem przedstawionym przez sędziów Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 12 października 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II CSK 29/11 „(...) w razie powołania członka zarządu na czas nieoznaczony nie znajdują zastosowania przepisy art. 202 §1-2 k.s.h., lecz §4 tego przepisu, co oznacza, że członek zarządu powołany na czas nieoznaczony będzie pełnić swoją funkcję tak długo, dopóki nie spełni się którakolwiek z przesłanek wygaśnięcia mandatu w nim określona, w szczególności zaś, dopóki nie zostanie uchwałą wspólników odwołany.”.

Dwie, na pierwszy rzut oka odmienne, oceny przedmiotowego zagadnienia przez Sąd Najwyższy niewątpliwie mogły utrudniać prawidłową interpretację możliwość powołania członka zarządu spółki z o.o. na czas nieoznaczony. Za sprawą wyroku wydanego w dniu 4 marca 2014 r. przedmiotowa kwestia nie powinna już budzić wątpliwości natury interpretacyjnej. Zdaniem

THE SUPREME COURT: THE PRESUMED TERM OF OFFICE OF A LIMITED LIABILITY COMPANY BOARD MEMBER IS ONE YEAR

The issue of indefinite term appointments for management board members of limited liability companies has for years presented interpretative challenges to judges and legal scholars alike. Also the Supreme Court has failed until now to develop a uniform and clear ruling practice in this respect. That is why the judgment of the Supreme Court issued on 4 March 2015 in case IV CSK 340/14, which clearly resolved this problematic issue, is to be welcomed.

Article 202.1 of the Code of Commercial Companies Act of 15 September 2000 (hereinafter the “CCC”) indicates the point in time when the mandate of a member of the management board of a limited liability company expires. In the opinion of some judges and legal scholars, the shareholders may set aside the rule that this mandate expires as of the date of the general meeting which has approved the financial report for the first full financial years during the term of office of the member of the management board only in the articles of association. As the Supreme Court pointed out in its resolution of 21 July 2010 issued in case III CZP 23/10, “this means that unless the articles of association provide otherwise, the mandate of a member of the management board expires on the date contemplated in Article 202 §1 of the CCC also if such appointment was made for an indefinite term pursuant to a resolution of the shareholders”.

However, in line with the view of Supreme Court justices expressed in their judgment of 12 October 2011 issued in case II CSK 29/11, “(...) where a board member has been appointed for an indefinite period, the provisions of §4, rather than those of §1-2, of Article 202 of the CCC are applicable, which means that a management board member appointed for an indefinite term will hold that position until such time when the conditions laid down therein for his/her mandate to expire are fulfilled, and in particular until he/she is dismissed by a shareholders’ resolution”.

These two, apparently dissimilar opinions of the Supreme Court regarding the issue in question could undoubtedly hinder the correct interpretation of the option to appoint members of the management board of limited liability companies for an indefinite term. After the Court’s judgment issued on 4 March 2014, the said issue should no longer give rise any doubts in interpretation. According to

składu sędziowskiego orzekającego w sprawie IV CSK 340/14 oba stanowiska prezentowane dotychczas przez judykaturę nie wykluczają się wzajemnie, istota tkwi bowiem w stanach faktycznych spraw oraz w dychotomicznym podziale wyrażającym się w tym, czy wola wspólników powołania członka zarządu na czas nieokreślony została jednoznacznie wyrażona w umowie spółki czy nie.

Sędziowie wskazali, że wyrok wydany w sprawie II CSK 29/11 dotyczył sytuacji, w której członek zarządu został powołany na czas nieoznaczony w umowie spółki a uchwała wydana w sprawie III CZP 23/10 obejmowała sytuację, w której w umowie spółki nie zawarto postanowienia o powołaniu członka zarządu na czas nieokreślony. Sędziowie potwierdzili ponadto, że nic nie stoi na przeszkodzie uregulowania w umowie spółki kwestii wygaśnięcia mandatu członka zarządu w sposób odmienny od tego wynikającego z §1 art. 202 ksh. Zamieszczenie w umowie spółki postanowienia o powołaniu członka zarządu na czas nieoznaczony będzie jednoznaczne z wyłączeniem stosowania zasady przewidzianej w tym przepisie a jego mandat wygaśnie jedynie w razie zaistnienia zdarzeń określonych w art. 202 §4 ksh.

Orzeczenie wydane w sprawie IV CSK 340/14 rozstrzygnęło również problematykę domniemania długości kadencji członka zarządu spółki z o.o. Zdaniem składu orzekającego w tej sprawie „(...) w braku wyraźnej regulacji w umowie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, iż członkowie zarządu są powoływani na czas nieoznaczony, przy jednoczesnym braku wskazania, że są oni powoływani na określoną tam kadencję (np. 3 lat), przepis art. 202 §1 k.s.h. wprowadza domniemanie, że kadencja członka zarządu trwa jeden rok. Oznacza to, że zarządcy muszą, co roku poddać się weryfikacji wspólników.”.

the panel of justices sitting on case IV CSK 340/14, both standpoints taken to date by the judiciary are not mutually exclusive, considering that the key points are the factual circumstances and the dichotomous division based on whether or not the shareholders' intent to appoint a member of the management board for an indefinite term has been clearly expressed in the articles of association.

The justices clarified that the judgment issued in case II CSK 29/11 dealt with a situation where a management board member was appointed in the articles of association, while the resolution issued in case III CZP 23/10 referred to a situation where the articles of association did not include a provision on the appointment of a board member for an indefinite term. Furthermore, the justices confirmed that nothing prevents the matter of expiry of the mandate of a management board member from being regulated in the articles of association in a manner different from that provided under §1 of Article 202 of the CCC. To incorporate a provision on the appointment of a management board member in the articles of association for an indefinite term is tantamount to excluding the applicability of the contrary rule contemplated in the cited provision. Consequently, the board member's mandate will expire only if in any of the circumstances described in Article 202 §4 of the CCC materialize.

The ruling issued in case IV CSK 340/14 has also resolved the issue of the presumed length of the term of office of members of the management board of limited liability companies. In line with the panel sitting on that case, “(...) in the absence of an express provision in the articles of association of the limited liability company to the effect that members of the management board are appointed for an indefinite term, and without it being indicated that they are appointed for the term of office specified therein (for example, three years), the provision of Article 202 §1 of the CCC establishes a presumption that the term of office of a management board member is one year. This means that the company managers must each year put themselves up for election by shareholders”.

Pod redakcją / Supervising Editors: Błażej Borowiec i Grzegorz Żebrowski

MILLER CANFIELD

MILLER, CANFIELD,
W. BABICKI, A. CHEŁCHOWSKI I WSPÓLNICY SP.K.

ul. Batorego 28-32
81-366 **Gdynia**
Tel. +48 58 782-0050
Fax +48 58 782-0060
gdynia@pl.millercanfield.com

ul. Nowogrodzka 11
00-513 **Warszawa**
Tel. +48 22 447-4300
Fax +48 22 447-4301
warszawa@pl.millercanfield.com

ul. Skarbowców 23a
53-125 **Wrocław**
Tel. +48 71 780-3100
Fax +48 71 780-3101
wroclaw@pl.millercanfield.com

millercanfield.pl

POLAND * USA * CANADA * MEXICO * CHINA

Zastrzeżenie: Niniejsza publikacja została przygotowana dla klientów i współpracowników kancelarii Miller Canfield. Ma ona na celu jedynie przedstawienie streszczenia niektórych wydarzeń prawnych z wybranych dziedzin prawa. Z tego powodu informacje zawarte w niniejszej publikacji nie powinny stanowić podstawy do podjęcia jakiegokolwiek decyzji dotyczącej określonego kierunku działania. Informacje te nie mogą też być traktowane jako porada prawna ani nie zastępują szczegółowej opinii prawnej w konkretnej sprawie. W każdym przypadku należy skorzystać z usług doradców prawnych w celu weryfikacji, czy odpowiednie przepisy prawa mają zastosowanie do określonej sytuacji.

Disclaimer: This publication has been prepared for clients and professional associates of Miller Canfield. It is intended to provide only a summary of certain recent legal developments of selected areas of law. For this reason the information contained in this publication should not form the basis of any decision as to a particular course of action; nor should it be relied on as legal advice or regarded as a substitute for detailed advice in individual cases. The services of a competent professional adviser should be obtained in each instance so that the applicability of the relevant legislation or other legal development to the particular facts can be verified.